Manuel Rubén Tejerina - Joan Toni Cabot - Antoni Rian

BÚGER - CAMPANET
ILLES BALEARS
1998

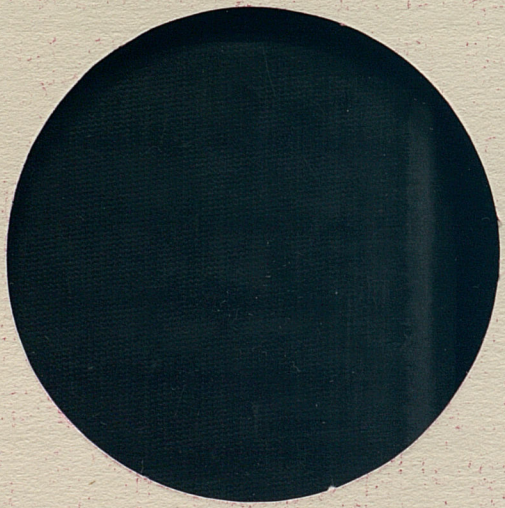

Figures del llibre
Ars Magna
de **Ramon Llull**

GVRA VNIVER

LIS AD OTA SIBI:

FIGVRA INSTRVMĒ

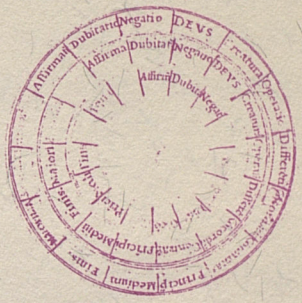

TALIS GENERALIS

Solstici d'estiu

2

I G V R A

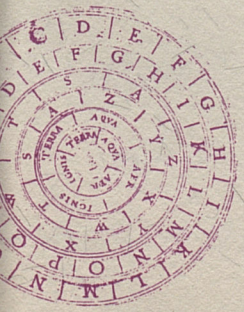

O T A L I S.

La Fundació ACA - Aula Poètica de Búger i la Fundació Joan Amengual i Pericàs de Campanet han unit esforços per dur endavant el projecte d'editar els joves poetes illencs dintre d'una col.lecció titulada *Solstici d'Estiu*. Baix el suport de la Direcció General de Cultura i Política Lingüística del Govern Balear.

Primera edició: © i ℗ Fundació ACA - Fundació Joan Amengual i Pericàs, Búger-Campanet, 1998

Amb el suport de: Direcció General de Cultura i Política Lingüística del Govern Balear

Col.labora: Consell Insular de Mallorca

Disseny: Fundació ACA - Aula Poètica, Son Bielí-Búger

Arts Gràfiques: Impremta Bergas - sa Pobla

Fundació ACA
és membre de la / es miembro de la / is member of the / ist mitglieder von die: European Conference of Promoters of New Music

Informació:
Fundació ACA - Son Bielí
07311 Búger • Mallorca Illes Balears (España)
Tel. +34(9)71/516501 - Fax: 51 65 02

Depòsit legal: *P.M. 1324/1998*

Edició gràfica patrocinada per:

GOVERN BALEAR

Conselleria d'Educació, Cultura
i Esports

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

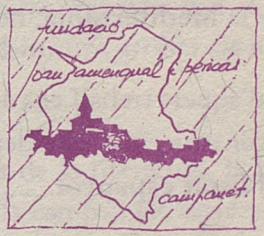

Coordina:

Col.laboren:

CONSELL INSULAR
D'EIVISSA I FORMENTERA
CONSELLERIA DE CULTURA

AJELC IB

**Associació Joves Escriptors
Llengua Catalana**

Un cop més ens trobam davant un bon treball de recuperació i difusió del nostre patrimoni cultural, de la nostra cultura, fet per dues institucions socials, la **Fundació ACA** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs**, que desenvolupen dins aquest camp una tasca molt important.

Enguany, en aquest aplec, a més de trobar-hi poetes joves mallorquins podem gaudir també de la lectura d'un poeta **eivissenc** i, així, fer realitat, a través de la poesia, com si fos una de les primeres pedres, l'espai cultural balear.

Parlar de cultura és quelcom més que l'expressió d'un llibre, d'un quadre o d'una escultura; és l'expressió viva del sentiment, de l'ànima que ens apropa més al nostre tarannà i ens fa viure la consciència de poble ric de la **Mediterrània**, hereu d'aquells pobles que ens han deixat el llegat de la seva cultura.

La facilitat d'aquest treball ens apropa al coneixement des d'una tasca de sistematització i racionalització i facilita la construcció d'una identitat de poble que té un futur clar i diferenciat de la resta de pobles que conformen l'**Estat espanyol**.

Per acabar, vull felicitar els responsables d'aquestes fundacions i entitats i fer públic el meu compromís que aquestes iniciatives i d'altres de similars seran preses en consideració per la **Conselleria d'Educació, Cultura i Esports** en la mesura de les disponibilitats pressupostàries.

Manuel Ferrer Massanet
Conseller d'Educació, Cultura i Esports del Govern Balear

La nostra pròpia veu

Ja ha arribat la tardor als espills
i la inevitable hora del record

R. Tejerina

Hem de posar-nos davant el mirall de la història i recordar el passat per millorar el futur.

Extensa seria la llista de prosistes i poetes pitiüsos-malgrat que **Eivissa** i **Formentera** són molt petites- que al llarg del temps ens ha deixat constància de la seua feina literària. Per citar tan sols els noms dels que ja no estan entre nosaltres, recordem l'exquisit poeta àrab **Al-Sabini** fins arribar als nostres dies, **Escanellas, Curtois, Vidal Lláser, Macabich, Victorina Clapés**...

Però darrerament hi ha una renaixença de la nostra cultura a través de la literatura, la història i la investigació. Als noms ja coneguts en podem afegir altres que neixen pels camps i els carrers de les nostres illes. I avui en presentam un de molt jove: **Rubén Tejerina**.

El jove poeta eivissenc - nascut fora de l'illa - és la demostració evident de l'esforç vers la integració lingüística. Sense renunciar a la seva llengua materna, **Tejerina** parla i escriu la llengua de la terra on viu. I ho fa amb tal profunditat, sentiment i coneixement que ja és mereixedor de molts de guardons i premis. Entre ells, humilment, vull esmentar el Concurs literari ***Sant Jordi*** que cada any organitza la **Conselleria de Cultura** del nostre **Consell Insular** per fomentar l'ús de la llengua catalana entre els estudiants d'**Eivissa** i **Formentera**. **Rubén Tejerina** hi participa assíduament. I l'ha guanyat en la seva convocatòria de poesia, el ***Premi Marià Villangómez***.

Gràcies a **Tejerina**, a la **Fundació ACA** i a la **Fundació Joan Amengual i Pericàs**, la nostra pròpia veu - la veu d'**Eivissa** i **Formentera** - arriba avui a **Mallorca** l'ànima d'un jove poeta, portador dels millors auguris per a la nostra cultura.

Joan Marí Tur,
Conseller de Cultura
del Consell Insular d'Eivissa i Formentera.

La **Fundació ACA** de **Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs** de **Campanet** celebren, per segon any, el ***Solstici d'Estiu***: homenatge i reconeixement a tres poetes joves de les **Illes Balears** que escriuen en llengua catalana.

Manuel Rubén Tejerina d'**Eivissa**, **Joan Toni Cabot** de **Bunyola** i **Antoni Rian** de **sa Pobla** han entrat dins el món artístic, difícil i engrescador de la poesia. Res millor que valorar la seva obra i encoratjar-los perquè és la constància il.lusionada el que fa menys dificultós el camí.

A les dues fundacions els uneix un mateix ideal: acostar l'art al poble. L'art de la música i de la poesia en el nostre cas, ja que ambdues es complementen: la musicalitat dels poemes i la poesia més subtil d'una bona música ens demostren clarament la seva afinitat.

No cal dubtar dels lligams de germanor que les fundacions volen afermar, entre els pobles de **Campanet** i **Búger** tan relacionats arreu del temps, per una mateixa Història.

L'inici dels actes serà a la **Sala del Piano** de la **Fundació ACA** amb la presentació dels novells poetes.

A continuació, cada un dels poetes farà lectura dels seus millors poemes, i amb la pròpia veu i expressivitat arribaran més autèntics a tots els oïdors.

Finalment, l'acte de cloenda tindrà lloc a l'esplanada de l'antiga església de **Sant Miquel** de **Campanet** que ens parla amb el mutisme de les pedres -750 anys- d'una llengua, unes creences, una Història comunes.

Solstici d'estiu: esplendor de la llum i de la màgia. Focs ancestrals mediterranis que mai no s'acaben i que aflamen les arrels més profundes de milers d'anys d'antigor de la nostra cultura.

Pla de Tel, gresol de pobles, per on es perd entre bramuls de torrenteres i comellars virolats la veu més profunda dels nostres avantpassats

Enhorabona als poetes amb el millor desig que la seva obra sigui cada cop més profunda i més perfecta.

Maria Pons Reynés
Presidenta de la Fundació Joan Amengual i Pericàs

Solstici d'estiu

De bell nou arriba amb l'exactitud i precisió d'un vell rellotge suís el *Solstici d'estiu*, on es conjuguen monoiques energies que vermen els darrers dies d'una primavera que es marceix dins la dansa d'espigues de blat que tomben a la mirada de bruixes penjades a la coa de l'estiu.

Solstici poètic de veus roentes i feridores de joves poetes que escupen els versos més irreverents i cínics, tanta ofensa a desaire vostre. Cap-rojos vos coronen a l'horitzó de les visions de la vostra mirada. Els corals es destenyeixen donant color al pecat més íntim de salives que cauen al buit d'ejaculacions de ribelles de prostíbuls de sirenes, fossilades entre la grisor de la barba d'un vell capità que vos porta de terres exòtiques el rom d'un poema oblidat.

Nits minvades que roben de les prunes el color negre morat per encoixinar el futur, que rebenta la vergonya de maleïts demiürgs que neguen la paraula a la vostra jove veu.

Solstici d'estiu, blanc paper i tinta xinesa per als joves poetes de les illes.

Antoni Gost.
Coordinador de l'Aula Poètica de la **Fundació ACA**

Jo só l'esqueix d'un arbre, esponerós ahir,
que als segadors feia ombra a l'hora de la sesta;
mes branques, una a una, va rompre la tempesta,
i el llamp, fins a la terra, ma soca migpartí.

Joan Alcover

Manuel Rubén Tejerina - Joan Toni Cabot - Antoni Rian

LLIBRE DE POEMES

Solstici d'estiu

Joves Poetes de les Illes Balears

Foto: Rafa Domínguez

MANUEL RUBÉN

TEJERINA

Esbós de Melangia

I

A Eivissa, naturalment

Han sonat ja les campanades
com sons mutilats a la meva torre
on tants records niaren
com nien les cigonyes a l'oblit.

Encara que lent el teu galop
ja has arribat, desxifrant laberints
trencant miralls i llibres
i apaivagues la teva set de camins
tot bevent-te la poca vida que em queda.

S'han deslligat les serps del passat
em mossegà la medul.la un pressentiment
amb regust de cendra
i la teva imatge se'm mou per dintre
com un niu d'escorpins.

Avui s'ha desfet l'abraçada de mes parpelles
i sóc en mon poema un vers estrany
-un alfil perdut en el tauler del teu cos-
com llum tornant-se ombra.

II

El record, aquesta escuma eterna de l'obra

Tenc al cor, com carícies
la veu aspra de la teva sorra,
rostre esquitxat de la teva ànima,
perfum de crit d'ones
i silenci de port adormit.

Tenc que em dorm a la boca
el teu llavi salobrós
perfum de fruita de tardor
i tímid clarejar de dia.

Va quedar-se el meu esperit
mirant el mar, on s'acaba el món
en Es Vedrà, crepuscple tangible
misteriós satèl.lit
on hi ha unes mans de pluja
ullant el meu somni.

Ara em rellisquen les imatges
de la ment al cor
com nins jugant a la neu
i neixen a la vorada dels meus ulls
llàgrimes, quan record
la teva boca descalça.

Sóc un pensament varat als teus genolls de pedra
com una balena que cerca l'oblit.

Cel.la

Tots som presoners d'una manera o d'altra

Passeig en el meu cercle de sempre, m'atur
pens absent en el mateix d'ahir, de fa una setmana, de l'any passat,
ja ni ho record (no aconseguesc recordar quant temps fa que sóc
aquí)

La fosca paret cada vegada és més prop, Quieta!
Encara queda temps, fins que m'atrapi l'ombra,
per parlar amb els meus dimonis.

Em balanceig entornat a un racó,
la tormenta de records ha tornat al meu cervell.

-De res serveix cridar- ni plorar...

Fa ja temps que no destròs les meves mans contra les parets
els meus nus capolats ja han oblidat la ira, però encara em fan mal ...

Sonen des dels grans passadissos, fora, l'eco de la bogeria
(en la veu de tots).

A vegades oblid que visc durant uns dies
(a mi em sembla aquest temps)
seguesc respirant...

Els dimonis em fan mal, em criden, em colpegen

TENC POR!

El meu cervell està sec
el meu cor ruïnes velles
la meva ànima una paret plena de forats que jo vaig fer
altres engrandiren.

Mare on ets? Canta'm com sempre ho feies aquella cançó d'àngels
i serafins.

Em balanceig entornat en el meu racó, tenc fred...!
L'olor del meu orí es fica dintre del que de mi queda...

Lluny sona la veu, s'apropa
Mare, tenc por...!

Crisàlide

Somio el teu cos trencadís, quan no hi ets,
quan apareixes, com la llum, ets somni,
plany suau de les balenes, en el més profund,
melangia que es perd en el buit.
Moment fugisser en gris obscur, afligit l'arc iris...
Vapor d'il.lusions.
Nit clara
sembrada de lluna
florida d'estels
minsa de núvols.

5.07.1996

A Kiko V.
Des del cel els àngels també llegeixen poesia

Caigué un calfred sobre mi
s'estremí el meu cos
partint-se en dos fins i tot el meu alè.

Cobrí el meu sentir un vidre fred
corregueren per la meva sang mil cavallers errants
em mossegà la medul.la un pressentiment
caigué el teu rei en el tauler.

(S'esmola el punyal de la notícia)

Ha arribat a mi l'aire de la glacera
m'han penyat el teu funest crespó
sentia en les mans el fred de la teva caixa,
(Era màgia...?)

Ningú no m'ho va dir
però jo ja ho sabia...

Qualque dia successiu

A Kiko V.

Nit i silenci es besen
plora la lluna la pena de la teva mort
llueix el sol dèbil, quasi obscur
bressola la mar el seu cos, en un fals deliri
murmura la gavina la llàstima i l'absència
s'esvaeix l'univers (s'esvaí amb tu...)

-I què sóc jo en tot això sinó un mer espectador?-

Que poc es pot fer davant sa freda dalla...
I per molt que escrigui no puc retenir entre les línies versos
ni una gota del teu somriure.

Per això i per molt més, em costa de respirar
i no sent amb les mans,
tampoc amb el cor...

Se'm trenca la veu en sortir de la boca i no pot la lluna, ni el sol,
ni la mar, ni la pàl.lida gavina, ni Déu, ni l'univers, ni el mateix aire
que em dóna vida, amainar el dolor que em causà la mort egoista i
ambiciosa.

M'abraça la tristor, m'estreny amb un braç,
el de la teva mort,
m'apropa amb l'altre,
el de ma pena.

I no hi ha forma, ni classe, ni manera
de saber on te n'has anat
de saber a on m'esperes...

Tenebra

(Menja en el meu pit la larva negra del final)

Què em passa...? La daga que vivia en el meu centre de sobte
es fa llança i em travessa.

No em puc moure, veig els meus membres freds, blanquinosos, sense ànima
-ja m'he quedat sense...?

La meva saliva esdevé neu que m'estronca,
els meus músculs, sorra
cauen de la meva boca, les meves dents, rompudes una a una
la pell fusta podrida es fa encenalls
deixa descoberta viva carn (és el meu cos una llaga)
cremen els meus ulls i respir la meva olor de mort.
La gàbia de les meves costelles m'asfixia les entranyes,
-el batec del sentir m'abandona-
-l'endinsar del morir em sublima-

Sent les veus dels altres que em parlen (que em cremen)
i la meva essència creca ja el camí dels xiprers.

La meva sang ja no flueix, és grumosa, quitranada
La criatura que corca les meves entranyes
es mou agònicament i amb les seves mans, estelles de ferro oxidat
separa la pell de la meva carn
i la carn dels meus ossos
i els ossos de la meva ànima...

Cessa aquest holocaust de sensacions i el que queda del meu cos,
no és sinó la cel.la que m'enfonsa en la tenebra, en el sot que m'ofega.
Què em passa...? S'han mort les meves antípodes, camí i pensament...

(Menjava en el meu pit la larva negra del final)

Sense títol

No vull convèncer-te
tampoc no et vull enganyar
no sóc més del que veus
ni més del que sents.

Per molt que ajuntem els nostres llavis
si no ho fas confiada,
mai no m'hauràs besat.

Per molt que ajuntem les nostres mans
si no apartes les mans del altres,
mai no m'hauràs tocat.

Per molt que ajuntem els nostres cossos
si no sents que el teu cos ho desitja,
mai no m'hauràs sentit.

Per molt que ajuntem les nostres ànimes
si no sents la meva llum entre la teva,
mentre existeixi una altra llum,
mai no m'hauràs estimat.

Les preguntes de l'arlequí o el poema espargit

I

Sempre havien dormit dins la meva ment, encara que inquietes,
fins aquell moment...
Fent bombolles en el toll de la meva imaginació
vaig arribar, a les fosques, en aquell racó amb esclats de purpurina
on es troben les llàgrimes que mai no es ploren,
els versos que mai no es varen llegir,
els somnis que en despertar no es recorden,
i les mil fantasies que hom té:
unicorns, jardins, cascades de colors...
Però allà també hi havia els records perduts
i tot alló que volem oblidar:
núvols d'odi, plors que han format llacs...
Desorientat, a les palpentes, vaig trobar aquelles preguntes
que d'infant em vaig fer...

II

Sempre vaig creure que en travessar l'arc iris
podria impregnar-me de sa lluentor
però el temps, aquest noi que corre espantat
i que mai no mira enrere per adonar-se que ningú no el persegueix,
que ja no recordava aquelles petites inquietuds
que pessigaven el meu cor fa temps.

I fou el temps, innocent lladre de vida, qui em va ensenyar
que la tristesa és una gran llengua que et llepa fins dormir-te
estimbat,
i és també un esquirol de boira que nia en el teu pit
i s'agombola entre els teus records.

Em va ensenyar que és l'amor un eclipsi que encega
que et vessa dins l'ànima els estels, que a voltes fér,
que és caminar sempre pels solcs d'uns llavis, i sovint
perdre-t'hi.

Em va ensenyar que és la sol.licitud un tabac amarg
al sabor del qual mai no t'acostumes
que és una tormenta silenciosa i tranquil.la
que, a vegades, hom desitja.

Em va ensenyar que és la felicitat una ploma que mou el vent
que ara és tan a prop que et fa pessigolles
i ara tan lluny que sembla que mai no ha existit,
que és com una gota de pluja que només per instants
t'esquitxa la cara.

Em va ensenyar que és la mort com unes mans de fum que et prenen
primer els més estimats, després se t'enduen l'ànima,
que és una espasa de gel que et travessa,
que és una batalla per a la qual no existeixen armes
i en la qual s'està sempre condemnat a perdre.

I em va ensenyar mil gestos més de la vida que porto escrits
en els ulls
i en la meva pell
i en la meva ànima
i en els meus ossos...

Però avui, enfadat, vull tornar ser un noi
avui vull escriure un poema
amb totes aquelles frases que dibuixava tot somiant,
avui he perdut la por a saltar l'horitzó
a sembrar en els núvols totes les meves il.lusions
i encara que vaig voler ordenar aquestes espurnes de ma vida
sempre jugant, es movien
i així, han quedat desordenats aquests versos
com les meves joguines,
i han format les paraules, petites formigues amb significat,
aquest, el meu poema espargit:

III

Quan es mor la flor, on van els seus colors?

Per què en el blau dels teus ulls no hi neden sirenes?

Per què el so d'una besada no és l'esclafit de dos cors?

És la lluna un forat en el mantell de la nit per on s'escola
la llum d'allà on ens vigilen?

Qui retalla els estels amb puntes tan iguals?
i qui els impregna lluentor?

Per què no ploren les ones en morir a la vorera?
o és tal vegada l'escuma gebrada de les seves tristeses?

Qui donà permís als astronautes perquè trepitjassin els somnis
que deixam a la lluna?

Són els núvols de tormenta sospirs d'amors trencats?

Ens espien les nostres ombres mentre ens estimam?
O elles també s'estimen?

Per què no plou cap amunt i són els núvols el terra?

Són de mercuri les llàgrimes dels Déus?

Quan despertaran en el cel els estels que ara dormen
a la mar?

Qui dóna corda a la caixa de música dels sentiments?

Qui condueix el vaixell dels meus somnis?
Qui el carrega de miratges i reflexos?
I qui els dóna color després?

Qui marca el compàs del moviment dels núvols?

Té enveja la lluna de la bellesa del seu reflex?

Qui el fa enfadar i fa que s'enrosqui el raig quan cau de l'infinit?

Quantes gammes de vermell hi ha en els teus llavis?

Si es morissin els rellotges, seguiria vivint el temps?

Quantes cançons hi ha en la memòria del vent?
És l'arc iris sa màgica partitura?

Per què la mort no permet mai el comiat?

És la saba dels arbres
rica en coneixements?

Per què hi ha sentiments que s'alimenten de l'oblit?
I com poden créixer si es nodreixen de silencis?

És la lluna del sol, la núvia
o la germana?

Són amor i odi dues anelles consecutives d'una mateixa cadena?
o són dos extrems llunys, dues esfinxs que s'observen?

Qui matarà quan la mort mori?

La tardor del poeta

Ja ha arribat la tardor als espills
i la inevitable hora del record
de llegir els poemes que s'oblidaren
i de sentir vives aquelles ferides
que es sagnaren en tinta
per no poder-se plorar.

Hora de demanar-se
per què fugiren de tu aquells anys
com ocells espantats
de preguntar-se què s'ha de fer amb aquell bagul
ple de papers i joguines
de castells i dracs
de deserts i ballarines
de papallones i llibres
de mirades i blaus
de pinzells i pètals
de nits i d'ones
i de mans i de cors
i de distàncies.

Tardor i lament

Ja ha arribat la tardor als espills
a fora, desfent-se, la vesprada
com escuma i el meu pensament
s'arrossega abatut i xop de por.

Avui amb el caure del teu mantell marró
m'ha vingut la veritat primera dels núvols
i estic pensant:

És cendra l'última pell del foc?

Qui va inventar la coreografia de la lluïssor dels estels?

Per què Sol i Lluna s'amaguen en l'ombra de l'eclipsi
quan volen besar-se?

Quantes paraules falten perquè hi arribi el silenci?

I Ara, tard
comprenc perquè vaig enfonsant-me a cada pas
com una cova vella plena de ressons abatuts
perquè no vaig voler ser foc
perquè no vaig veure la teva lluïssor
perquè no vàrem ser eclipsi
i, potser, perquè no vaig amar-te
fins el silenci.

Maria

Condemnat a remar a la galera del teu cos
mai no arribava a la platja de les teves cames,
Maria.

Recorr els racons oposats i no et trob
ni faig ni revers en surten al pas.

No em retorna l'espill
ni el teu reflexe, ni la teva forma.

No em parlen les orenetes del teu parador...

(Presoner etern soc, Maria)

Poema manuscrit de Manuel Rubén Tejerina

Unes línies:

Vaig néixer un 23 d'Abril de 1979, dia del llibre, a Sevilla, però quan tenia només un mes de vida vaig començar a viure a Eivissa, i fins ara.

Vaig començar a escriure d'una manera continuada al 1994, amb 14 anys vaig guanyar el premi Marià Villangómez i això em va donar ànims, i vaig continuar, però sense presentar-me a premis potser per por a la derrota.. Al Novembre del 1996 vaig tornar a presentar-me a un premi i em va anar força bé; en aquell moment vaig endinsar-me en la poesia, adonant-me que aquesta era la millor forma d'expressió que havia trobat per expressar-me.
Sense adonar-me'n la poesia s'ha fet una part molt important de la meva vida i em falta per viure, és una altra forma de respirar.
He fet una mica de teatre tant en castellà (amb el Gat) com en català (amb la companyia de Teatre del Grup d'Estudis Eivissencs) i també he fets petits passos al món de la música, com a vocalista i presentant actes.

He participat en diversos recitals poètics, i s'han publicat poemes meus en revistes com Totama, Carpe Diem, "Extensión universitaria"...i en llibre que s'han fet al guanyar algun premi com a Barcelona (Premi Goleta i Bergantí) o a Alacant, a Daya Nueva (Premi Miguel Hernández).
Als estius em podreu trobar com a monitor treballant amb nins, aquesta és altra de les meves passions.

Agraïments:

Gràcies a l'Héctor Montoliu per ajudar-me a lluitar amb els meus dracs i per compartir amb mi els teus dimonis. I a la seva família simplement per ser com són.
A Victoria M. per ser la meitat de la meva vida.
A Javier Llopis, amic en la distància, per creure en mi, i proporcionar-me un món de fulles en blanc i incitar-me a omplir-lo amb les meves paraules.
Al Consell Insular d'Eivissa pels nostres secrets.
A la "Casa Cultural Andaluza de Ibiza" per comptar amb mi en els seus actes.
A Jordi Albuixech per oferir-me un espai en la teva revista "Totama" gairebé cada més; per això, gràcies.
A Vicente Valero, per fer-me, només parlant amb tu, créixer en la poesia.
A Rafa Domínguez, poeta visual, per la teva amistat i el teu temps. I a Belén, i a les teves filles, per ser encantadores.
A Juan Carlos Villegas, per haver-te conegut.
A tu encara que no ens veiem, per tots els nostres records, i per ajudar-me a confirmar que hi ha coses que mai moren.
A la Fundació ACA, per aquesta iniciativa de donar oportunitats als joves poetes.
I finalment gràcies a tota la gent que em pregunta per la meva poesia, gràcies als meus amics que em suporten, i a tot aquell que alguna volta m'hagui dit "Endavant" de tot cor, gràcies.

Dedicatòria:
Aquest recull de poemes està dedicat als meus pare Dioni i Antonia, i a la meva germana Sandra, per animar-me a continuar i comprendre tots els meus silencis.

PREMIS GUANYATS

1. Premi de poesía "Marià Villangomez" (Ibiza) Abril del 1994. (Català)

2. Accésit primer premi "Baladre", Grup D'Estudis Eivissencs (Ibiza) Noviembre del 1996. (Català)

3. Accésit primer premi "Miguel Hernández" de Daya Nueva (Alicante) Març del 1997. (Castellà)

4. Premi "Goleta i Bergantí" (Barcelona) Abril del 1997. (Català)

5. Premi de poesía "Marià Villangomez" (Ibiza) Abril de 1997. (Català)

6. Accésit primer premi "Gerardo Rovira" (Plasencia) Abril del 1997. (Castellà)

7. Premi poesía "Josep Maria Llompart" (Palma de Mallorca) Maig del 1997. (Català)

8. Premi de poesía catalana "L'Espurna del Clot" (Barcelona) Juny del 1997. (Català)

9. Accésit primer premi de poesía "Miguel de Cervantes" (Alcázar de San Juan) Juny del 1997. (Castellà)

10. Primer premi de poesía "Marià Villangomez" 1998 d'Eivissa (Abril). (Català)

11. Segon premi de poesía "Alhadros" Eivissa, Abril 1998. (Castellà)

12. Primer premi de poesía "Miguel Fernández" a Melilla, 1998. (Castellà)

JOAN TONI

CABOT

adéus

i ara que ets sols records,
i ara que sols ets ombres,
t'odii amb l'ànima bruta,
amor meu.

albada

tornant a casa,
mentre surt el sol,
la solicitud i la pietat
m'engalavernen l'ànima;
t'enyor com la Mort enyora
els crits dels agonitzants...

sols que sóc jo
qui agonitza,
entre la cendra
de vertígens i records;

t'enyor com el sexe enyora
l'amor i la carn...

sols que no tenc sexe
a aquestes hores:
sóc un àngel
famèlic de pecat;

t'enyor com la ressaca enyora
la rosada i el teu cos...

aquella fredor
descoratjadora i ombrívola
que mai he
enyorat.

llibertat

lliure per morir
sense que ningú
no em plori...

lliure per partir
sense que a ningú
no li importi...

lliure per beure'm
una altra cervesa
si puc pagar el preu
d'esser un geni
engalipat.

fam

en nits de petons cobdiciosos,
lliurats obssessivament,
entre moixines infatívoles;

en moments de tendra baralla,
en què les paraules ens sepultaren
sota l'orgull del nostre amor;

mentre m'esbufegues èxtasis
a cau d'orella, envoltats
de blancs llençols de solitud;
quan, ensems, cremam records aliens
d'alienes persones
que un temps vam estimar;

quan, tu dormida, la meva mà
cerca la teva esquena
per trobar-te en pau;

la fam desapareix
enfonsada
com en el teu pit
el meu cap.

caminar en lloc de plorar,
caminar per trobar
amagatalls on trobar-me,
per no trobar i seguir
caminant.
caminar les nits
de fosca a fosca,
de fanal a fanal, balmat.
caminar pels atzucacs de prostíbuls,
caminar sense sentir els peus
trepitjant l'ombra. caminar
per patir fred,
per patir quelcom de viu
a dintre la fosca.
caminar esblaimat pels ignots,
deserts, oblidats
carrerons d'una oblidada ciutat.
caminar escoltant les finestres
escridassar estossecs i mentides.
caminar pels bars de velles festes
caminar
com si servís de res
caminar cap enlloc.

nits

nits tremolant-me en les venes, nits
corrent-me pels ulls fosques, nits
de ferides, llàgrimes i sants, tot nits.

nits com ombres sota els fanals, nits
fent l'amor sota abrics, totes les nits
amb tots els seus estels i núvols, tot crits

nits i insomnis recordant-me versos, nits
cercant sense pregunta una resposta, nits
escúpides, blasmades, odiades nits

nits batejadores i vincladores, nits
en què el fang és l'únic llit i la nit
esdevé el record de totes aquelles nits...

t'enyor,
com si mai hagués existit
aquell llit
on el teu cos nu
m'endolcia les tempestes,
com si el meu camí
fos l'oblit que me retreies,
l'oblit en què t'estim, en què
et perd, i em sent
sols raig d'albada, sols
mirall perdut en el desert;
t'enyor,
com si volgués viure,
com si temés la mort,
com si demà hagués de sortir el sol
com si demà hagués d'esser
un nou dia, un nou tou;
t'enyor,
com si no existís aquest poema,
en què plor inútilment
l'esbós del teu record, i
t'enyor,
i em pens sentir-te rera meu,
observant com t'escric
abismes que mai entendràs.

poema suïcida dedicat a E.M.Cioran

sempre et suïcides massa tard,
sempre odies massa poc,
sempre plores a destemps.

sota la pluja i sant

sota la pluja i sant
d'un món cardat,
d'una gens tendra mentida
anomenada pau.
sota la pluja,
les ferides netes, oblidat
del record propi, perdonat
pel meu últim pecat.

APOLOGIA DE LA MORT.

1.

COM UN DIA FORA SOL
COM UN BALL AMB LA MORT
AL COSTAT DE L'AVENC
PODRÀS TROBAR-ME...
DORMINT.

2.

I ARRIBARÀ UN DIA
EN QUÈ TOT SERÀ MENTIDA,
TU I JO,
PETITS ALUDITS
D'UN MAR COMEDIANT.

Poema manuscrit de **Joan Toni Cabot**

de Joan Cabot per a la Fundació ACA

un fart d'agraïments per a Àlex Volney, Joan Bover i Laia, pel seu ajut i suport. a Xavier Borràs per moure el cul per mi i ajudar-me, insultar-me i vexar-me en tot moment: això és un amic, supòs. a la Fundació ACA per l'oportunitat. a la meva família. a Ana Carla per deixar-me estimar-la.

no sé res. res de res. sincerament: no crec que el que dic valgui gaire. ho han dit molts abans que jo i ho han dit millor. jo sols escric i confii que serveixi per a qualque cosa. no sé si tenc raó, si m'equivoc, si sóc poeta o si simplement sóc un imbècil pretensiós vomitant alt. dementres, seguesc llegint i escrivint.

vaig néixer a Bunyola el 20 de febrer de 1978. he viscut tota la vida allà mateix i possiblement hi moriré. quan escric això, m'estic preparant les proves de selectivitat. això és tot.

Joan Cabot Nadal, nascut i surat a Bunyola, ha sabut beure de la literatura més àcida a la més dolça deixant que la influència d'ambdues fos, si més no, una altra manera més d'aprendre i no d'assimilació. És doncs, la seva poesia, una mena de sulfúric dolç capac d'amenaçar la més freda de les sensibilitats. Una poesia que cerca escriure i no només descriure la realitat, una poesia que ens relata el que uns ulls volen veure, han vist o, potser, mai veuran.

No passa per alt la sensació de seguir un fil argumental que, si ens fessin descriure'l, no sabríem per on començar, però és arrel d'aquesta sensació, mesclada amb un ús agre de la paraula, o podem afirmar que, a part d'emocionar, la veu de Joan Cabot, aconsegueix entretenir el lector. I potser és això el que anyoram d'una literatura cada vegada més egocèntrica, més cerebral que ha deixat de banda les dues fites per la que fou creada: realatar entretenint.

Xavier Borràs.

auto - retrat

ANTONI

RIAN

Mudar la pell
i sortir de l'impossible
ja que el perfum no esdevé etern
i el cor anhela cobejar amor
però el dolç record
anima el no-voler
(el no-oblidar)

El caminoi s'estira al meu davant
com el fum que del cigar es desfilagarsa,
fil insòlid que s'esvaeix dins l'aire,
pols grisa que s'acumula, trajecte que s'acaba,
caminoi equivocat, impossible, efímer,
tornar enrera i encendre un altre cigar
amb un altre foc
altra flamarada

Mort de fam
fam d' amor
mort de fam d' amor
fam d' amor mort
amor mort
mort d'amor
(desanament)

Clítoris,
carícia de paper de vidre,
orgasme enrajolat
amb vidrieres blindades

Maria,
carícia de paper de fumar,
combustió: "poi a poi
sempre più allegro"

AMOR,
carícia de paper reciclat,
sobre el qual
escric aquest poema

Records perduts dins buits de la memòria
que desfan una inquietud densa
modulen principis d'una creença
fins convertir-la en irrisòria

El passat una retxa divisòria
separa del present que ara comença
amb força d'una il.lusió immensa
que és mare d'una sensació d'eufòria

Buidor, quinta essència del no-res
i les veritats que mai no he comprès
converteixen un amor en mentida

Recuperar allò que el temps m'ha pres
sorprendre els problemes que m'han sorprès
pel començament d'una nova vida

M'has torbat, quan absent tenies una
paraula humida per mi.
Llavors, amb pena, he pretès configurar
l'univers hialí per compensar-te:-

Esper ma vida
en un nivol d'amor,
mentre ella nega,
pàmfila,
l'obscuritat del so
que empenyora l'obscenitat del silenci

Nostàlgia de tango quan no hi ets
els meus ulls embadalits sols divisen
la teva melodia enjogassada,
que perfà amb els colors dels nostres tons
el paisatge del teu record.
La meva vida està lligada a tu
com una flor d'ametller a la primavera;
en el zènit del meu temps, confegeixes
l'esfera de la meva harmonia
que modula cap a tons superiors.
Miram un mateix horitzó
perpetuador d'albes i crepuscles.
Desig que quan la gàbia hialina,
amb el ploure s'esmicoli,
no es talli el foc del nostre so

(Aquest poema no és meu perquè el vaig donar a una
al.lota preciosa, bona al.lota i fenera amb motiu
del seu aniversari)

...i la coloma s'agrifa
perquè el plom obliga foscor,
i silenci
silenci de catedral morta,
on pedres suen silenci de segles.
...i la coloma s'agrifa,
perquè la giràndola funesta
roda al ritme de la mort;
estranys i clavells,
pintures que amaguen blancor de lliri
deliri de coloma,
silenci dels anyells
que reverbera extramurs de l'apagoge

Amb estidores d'egoisme
tallen el fil
d'una història que mai no es podrà teixir.
Com un punt i final
abans del poema vital...
i el pròleg esdevé epíleg.
Apologies negres i absurdes
enlliten i cobegen covardia.
Són messies
messies de la fosca
i l'amor regalima vermell,
perquè pertanyen a cofradia de bandera aspra
amb màstil d'espines.
No hi haurà plors,
no hi haurà desgràcies,
ni tristesa ni agonia ni dolor,
ni elegies desesperades rompran la veu en mil bocins.
Però tampoc hi haurà cel blau,
la brisa no acaronarà papallones en vol,
perquè la terra ha volgut fer-se estèril,
i llàgrimes d'Àngel banyaran una làpida sense nom,
potser només un epitafi gravat al cor
que amb la pluja es destenyirà
i l'oblit
es menjarà els darrers rovissos de tendresa.

Crisantems per una nit
rajos d'àurica pauma
esbrallen l'insomni de la lluna
pluja enrera, esdramussa de colors
sortilegi de diamants
que perfan la màgia d'un instant
acaramullats fins l'inchet de l'eternhiat

Poema manuscrit d'**Antoni Rian**

ANTONI RIAN
"Poesia i sons"

Poeta d'ésser siamès, poesia-música, música-poesia tant se val, ambdós percebeixen els dos plans de l'engany de la realitat, entre els miratges seductors d'una infància prolongada i la realitat que sempre retalla les ales del somni.

No tan sols podria dir que he llegit la majoria dels seus poemes sino que també he compartit amb ell les més íntimes solituds del vertigen poètic. *"Els dragons ploren ningú els veu tan sols el poeta que té el do de veure el meravellós"- Federico García Lorca.*

A través dels sons-paraules i les paraules-sons d'Antoni, elements essencials de la seva tècnica i construcció poètiques, i dintre les distintes temàtiques i aspectes del seus poemes, hi trobarem desil.lusions, dubtes, compromís i aquesta sexualitat sempre irònica i cínica tan pròpia d'ell, i al mateix temps ens parla d'aquesta quotidianitat màgica de profunditat frívola i de les relacions amb tot quant l'envolta. Tímid, sarcàstic de subtileses extremes espera de la inspiració, d'aquest atzar sempre tan generós envers els poetes.

Crec important destacar els poemes que recita acompanyat amb el piano on trobarem aquesta sensibilitat d'execució que li dòna un caire més ric de formes i colors artístics.

La seva poesia és sempre un desencadenament d'imatges suggestives de realitats i timideses febroses sense deixar de ficar el nas a tot quant veu per ensumar i al mateix temps mossegar l'instant de la seva existència, i així retenir part d'aquesta història del nostre pas per aquesta vida.

Resumint diria que en Toni se l'ha de percebre bífidament escoltant el so i llegint la paraula. En Toni Rian poeta siamès, so-paraula, paraula-so.

Antoni Gost

ANTONI RIAN I CRESPI

Vaig néixer el 25 de Març de l'any 1979 a sa Pobla. Mon pare i ma mare són molt bons al.lots però jo encara ho som més i també tenc un piano, el qual em serveix per estudiar novè de piano. M'agrada escriure i quan sigui gran vull ser pastor i si no pot ser (perquè estan molt de temps a convocar oposicions de pastor) vull ser músic i filatèlic. Tenc uns amics i amigues molt bons perquè com va dir un dia no sé qui "dime quién eres y te diré cómo andas" o una cosa així, o no. També vull donar gràcies a Antoni Gost, perquè ell me va animar a escriure després que els professors de català (i professores també) me n'ensenyassin.

CATÀLEG D'OBRES

Sense comptar aquest recull i un conte (El bon Pastor) tenc en procés de pre-incubació una novel.la curta i un recull de poemes un poc sexuals.

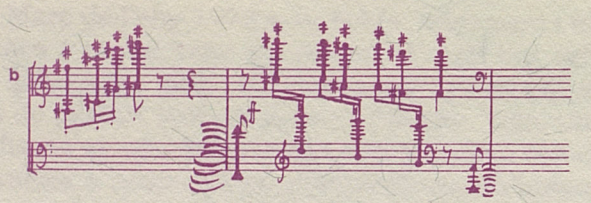

Tiger, de Cowell.

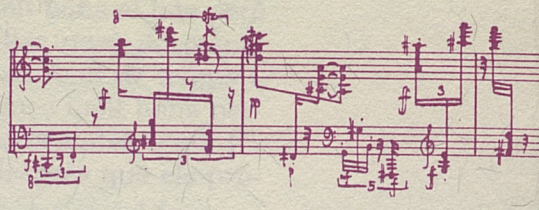

Gruppen, de Stockhausen.

M. RUBÉN TEJERINA
JOAN TONI CABOT
ANTONI RIAN

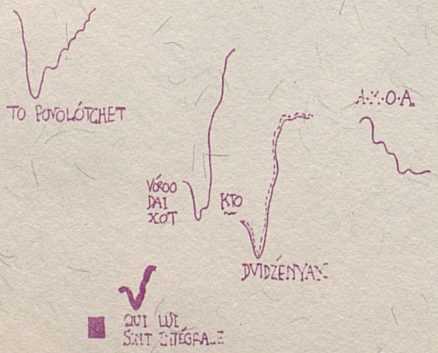

Fragment de l'*Aria*, de Cage

Fragment partitura *Studie II*, de Stockhau

M. RUBÉN TEJERINA
JOAN TONI CABOT
ANTONI RIAN